

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.016 van 2 maart 1999
in de zaken A. 61.189/VII-17.577
61.192/VII-17.578.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat W. MERTENS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 76

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 5 december 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 27 september 1994 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 5 december 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 27 september 1994 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord in beide zaken;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 9 februari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van de verwerende partij in beide zaken;

Gelet op de beschikking van 26 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 februari 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. VANHALLE die, loco Advocaat W. MERTENS verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat er aanleiding is om de zaken gekend onder de nummers G/A. 61.189/VII-17.577 en 61.192/VII-17.578 samen te voegen wegens verknochtheid in het belang van een goede en efficiënte rechtsbedeling;

1. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de echtgenoten XXX en XXX, beiden van Zaïrese nationaliteit, op 10 maart 1992 in België aankomen en op 18 maart 1992 de status van

vluchteling aanvragen; dat deze aanvragen op 13 juni 1994 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden verworpen; dat in de zaak nr. 61.189 de afwijzing op volgende gronden steunt :

"Op 16 februari 1992, tijdens 'la marche des chrétiens' diende hij enkele soldaten te vervoeren, om de betogers uit elkaar te drijven. Toen hij zag hoe de militairen tekeer gingen, reed hij gewoon met zijn wagen naar huis. Hij besloot om een tijdje thuis te blijven. Na twee dagen kwamen er vier mannen langs. Ze kwamen hem halen om naar het werk te gaan. Betrokkene vertrouwde de hele zaak niet al te goed en weigerde mee te gaan. Er ontstond een woordenwisseling. Een nieuwsgierige menigte kwam toestromen. De broer van betrokkene die wou tussenkomen werd dodelijk getroffen. Daarop vluchtten de vier mannen. Betrokkene verstopte zich in de omgeving en wachtte op de thuiskomst van zijn echtgenote. Hij vertelde wat er gebeurd was. Ze besloten Kinshasa te verlaten.

Hun oudste zoontje lieten ze op school achter. Samen met hun jongste dochtertje vluchtten ze naar 'Bas-Zaïre', waar ze twee dagen verbleven alvorens de reis naar Angola verder te zetten. Ze reisden naar Angola in een vrachtwagen samen met enkele handelaars. Daar verbleven ze gedurende twee weken in Luanda. Op 9 maart 1992 verlieten ze Luanda met een vals paspoort en 's anderendaags kwamen ze in België aan.

Vooreerst dient vastgesteld dat er een aantal tegenstrijdigheden zijn met eerdere verklaringen afgelegd door betrokkene, die de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen.

Zo zegt betrokkene in zijn vragenlijst, dat er op 20 februari 1992 vier mannen langs kwamen om hem naar zijn werk te vervoeren. Later, tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, verklaarde hij dat ze op 18 februari langs kwamen, terwijl zijn echtgenote het heeft over 16 februari.

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat zijn familie Angola bereikte op 25 februari 1992, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze Angola bereikten, twee dagen na hun vertrek uit Kinshasa m.a.w. 20 februari. Verder verklaarde betrokkene de eerste maal dat hij op 16 februari 1992, de dag van de 'marche des chrétiens', niet naar zijn werk ging, terwijl hij bij het tweede verhoor uitdrukkelijk verklaarde dat hij wel naar zijn werk ging, doch dat hij na een tijdje terug naar huis keerde.

Zo verklaarde betrokkene bij het eerste verhoor dat hij de nodige documenten kon aankopen voor tweeduizend dollar, terwijl hij op het

Commissariaat-generaal verklaarde dat alles drieduizend dollar kostte.

Bovendien zijn er eveneens enkele tegenstrijdigheden te bemerken tussen de verklaringen van betrokkene en deze van zijn echtgenote. Zo verklaarde hij dat zijn gewonde broer door de burens en enkele vrienden naar het hospitaal werd gebracht, zodanig dat hij zichzelf geen zorgen hoefde te maken. Later hoorde hij dat zijn broer in het ziekenhuis overleed. Zijn echtgenote verklaarde echter dat ze het lijk van betrokkenes broer zag liggen toen ze van de markt thuiskwam.

Verder is het ook eigenaardig dat betrokkene verklaarde dat hij zijn zoontje in Kinshasa moest laten, daar deze tot 17.00 h. op school zat. Wel zorgde hij ervoor dat zijn tante het kind zou afhalen. Zijn echtgenote verklaarde daarentegen dat het kind die dag thuis was. Doch dat ze besloten om zonder het kind te vluchten. Bovendien verklaarde zij dat het al avond was toen ze Kinshasa verlieten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat betrokkene zelf nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van enige vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hij heeft zijn land immers preventief verlaten.

Tenslotte brengt betrokkene geen enkel bewijsmiddel aan dat zijn verhaal zou kunnen staven.

Uit het voorgaande, blijkt dat betrokkene zijn land verlaten heeft zonder gegronde vrees, zoals bedoeld wordt in art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.";

dat in de zaak nr. 61.192 de Commissaris-generaal haar asielaanvraag afwijst omdat verzoekster "enkel als grond voor haar asielaanvraag (aanvoert) de feiten die aan haar echtgenoot zouden zijn overkomen"; dat de verzoekende partijen op 21 juni 1994 tegen deze weigeringsbeslissingen beroep aantekenen bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat deze beroepen worden opgeroepen op de zitting van 27 september 1994; dat op deze zitting de verzoekende partijen gehoord worden; dat dezelfde dag de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissingen neemt waarbij de beroepen ongegrond worden verklaard en de erkenningen van de hoedanigheid van vluchteling dienvolgens worden geweigerd; dat de beslissing, waarbij het beroep in de

zaak nr. 61.189 wordt verworpen, als volgt is gemotiveerd :

"Overwegende dat appellant voorhoudt in zijn land van herkomst chauffeur te zijn geweest in overheidsdienst; dat hij op 16 februari 1992 van zijn overste het bevel kreeg militairen te voeren naar de betoging 'Marche des chrétiens' te Kinshasa; dat hij, geschokt door het gewelddadig optreden van de militairen, met zijn vrachtwagen naar huis reed en twee dagen wegbleef van zijn werk; dat vervolgens een viertal militairen hem thuis opzochten om hem naar zijn werk te brengen; dat hij dit weigerde, waarna een handgemeen ontstond waarbij hij een militair verwondde; dat hierop een vuurgevecht ontstond waarbij appellants jongste broer en een militair omkwamen; dat appellant naar een oom vluchtte en zijn spaargeld ophaalde, waarna hij met zijn echtgenote, XXX, en zijn jongste kind naar Angola reisde; dat hij op 9 maart 1992, samen met zijn echtgenote en kind, met een geleend paspoort aan boord ging van een vliegtuig met bestemming België; dat hij op de luchthaven te Zaventem probleemloos de grenscontrole kon voorbijgaan en op 18 maart 1992 asiel aanvraag op het 'Klein Kasteeltje';

Overwegende dat appellant zelfs geen begin van bewijs omtrent zijn identiteit en zijn relaas bijbrengt;

Dat hij integendeel bepaalde bewijsstukken (paspoorten, vliegtuigticketten) heeft doen verdwijnen vooraleer asiel aan te vragen;

Dat hij geen enkele poging heeft ondernomen om een begin van bewijs te bekomen;

Overwegende dat appellant ter zitting stelde dat hij op 18 februari 1992 een militair verwondde, die dan door de omstaanders werd afgemaakt, daar waar hij op het Commissariaat-generaal en in zijn beroepschrift hiervan geen gewag maakt en stelt dat de vier militairen konden ontkomen;

Dat dergelijke tegenstrijdigheid zijn relaas ongeloofwaardig maakt;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking genomen,";

dat de beslissing, genomen in de zaak nr. 61.192, steunt op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellante voorhoudt samen met haar echtgenoot, XXX, op 10 maart 1992 in België te zijn aangekomen;

Overwegende dat appellante haar aanvraag om als vluchteling te worden erkend, verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, XXX;

Overwegende dat bij beslissing van 27 september 1994 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen aan XXX de status van vluchteling werd geweigerd;

Overwegende dat derhalve in hoofde van appellante geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking genomen,";

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep in de zaak nr. 61.189.

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat het enig middel niet ontvankelijk is daar "verzoeker zich (...) ertoe beperkt de beoordeling van de Vaste Beroepscommissie van de feitelijke toedracht van de zaak en van de bewijskracht van de door hem afgelegde verklaringen te betwisten";

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat het middel niet de beoordeling van de feitelijke toedracht, maar de juistheid van de redenen van de beslissing betreft en dat het de raad van State toekomt om de motivering van de hem voorgelegde beslissing te controleren;

Overwegende dat de Raad van State als cassatierechter kennis neemt van de beroepen tegen de Vaste Beroepscommissie; dat de in laatste aanleg gewezen beslissing van de Vaste Beroepscommissie enkel kan worden bestreden op grond van middelen die de onwettigheid of de onregelmatigheid van de beslissing adstrueren; dat, in casu, verzoeker zich in zijn verzoekschrift niet beperkt tot een loutere betwisting van de feitelijke beoordeling door de Vaste Beroepscommissie, maar doet gelden dat voornoemd rechtscollege de bestreden beslissing heeft gebaseerd op onjuiste of niet-bestaande feiten, en aldus de beslissing op een gebrekkige en niet afdoende wijze

heeft gemotiveerd; dat het de Raad van State als cassatierechter toekomt na te gaan of de Vaste Beroepscommissie aan de door haar vastgestelde feiten de correcte juridische gevolgen heeft verbonden; dat hieruit volgt dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden afgewezen;

3. Over de ontvankelijkheid in beide zaken.

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memories opwerpt dat de beroepen niet ontvankelijk zijn omdat de verzoekende partijen ambtshalve zijn afgeschreven en aldus niet meer voldoen aan artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 juli 1981 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State dat bepaalt dat een vreemdeling die een beroep tot nietigverklaring indient in België woonplaats moet kiezen;

Overwegende dat de Raadsvrouw van de verzoekende partijen ter terechtzitting betoogt dat de verzoekende partijen woonplaats hebben gekozen bij Advocaat W. MERTENS, die nog contact heeft met zijn cliënten, en bijgevolg nog belang hebben bij de beslechting van de zaken;

Overwegende dat artikel 2 van voornoemd koninklijk besluit bepaalt dat een vreemdeling in België woonplaats moet kiezen zodat de stukken van de rechtspleging hem in het Rijk kunnen worden betekend; dat in de inleidende verzoekschriften beide verzoekende partijen woonplaats kiezen bij Advocaat W. MERTENS, kantoor houdende te Antwerpen, Britselei 76; dat aldus voldaan is aan het bepaalde in artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 juli 1981; dat de exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen;

4. Over de gegrondheid van het beroep in de zaak nr. 61.189.

Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending van de motiveringsplicht aanvoert, doordat de Vaste Beroepscommissie ten onrechte stelt dat hij geen bewijs omtrent zijn identiteit bijbrengt, dat hij immers wel een identiteitskaart bij zich had en deze op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgegeven, dat dit genoegzaam blijkt uit de vragenlijst die naar aanleiding van de eerste ondervraging door de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgemaakt en uit de vragenlijst die op 6 april 1992 aan het Commissariaat-generaal werd overhandigd, dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat hij bepaalde bewijsstukken (paspoorten, vliegtuigticketten) heeft doen verdwijnen vooraleer asiel aan te vragen, dat hij steeds bij elke ondervraging heeft vermeld dat hij deze documenten niet heeft doen verdwijnen, doch diende terug te geven aan de persoon die hem vanuit Angola op het vliegtuig naar België heeft begeleid, dat bovendien ten onrechte wordt gesteld dat hij geen enkele poging heeft ondernomen om een begin van bewijs te bekomen, dat hij, zoals hij ter zitting van de Vaste Beroepscommissie heeft verklaard, meermaals doch zonder resultaat heeft getracht telefonisch contact op te nemen met zijn oom en hem diverse brieven heeft gestuurd, waarop echter nooit antwoord is gekomen, dat de bestreden beslissing tenslotte ten onrechte stelt dat hij voordien geen melding zou hebben gemaakt van het feit dat hij op 18 februari 1992 een militair verwondde, die dan door de omstaanders werd vermoord, dat hij immers steeds heeft verklaard dat één van de commando's door de menigte werd doodgeslagen;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord tegenwerpt dat door vergelijking

van zijn vingerafdrukken gebleken is dat deze identiek zijn aan deze van een vreemdeling die reeds in 1989 in Brussel door de rijkswacht werd verhoord; dat derhalve wel degelijk ten zeerste aan de identiteit van verzoeker moet worden getwijfeld, dat hij in zijn relaas nimmer melding maakte van het feit dat hij reeds in 1989 in België verbleef, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in het gedrang brengt;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord repliceert dat met de bewering van de verwerende partij in verband met de vingerafdrukken geen rekening kan worden gehouden, dat dit element door de Vaste Beroepscommissie immers niet als weigeringsmotief in overweging werd genomen, dat hij nooit heeft ontkend vroeger onder een andere naam in België te zijn geweest, dat dit feit trouwens geenszins aan hem, maar aan zijn werkgever te wijten was, dat deze hem destijds onder de naam van een andere werknemer (K.), naar België liet reizen;

Overwegende dat de weigeringsbeslissing van de Vaste Beroepscommissie gesteund is, enerzijds op het motief dat verzoeker "zelfs geen begin van bewijs omtrent zijn identiteit en zijn relaas bijbrengt, dat hij integendeel bepaalde bewijsstukken (paspoorten, vliegtuigticketten) heeft doen verdwijnen vooraleer asiel aan te vragen" en "dat hij geen enkele poging heeft ondernomen om een begin van bewijs te bekomen" en, anderzijds op de tegenstrijdigheid dat verzoeker "ter zitting stelde dat hij op 18 februari 1992 een militair verwondde, die dan door de omstaanders werd afgemaakt, daar waar hij op het Commissariaat-generaal en in zijn beroepsverzoekschrift hiervan geen gewag maakt en stelt dat de vier militairen konden ontkomen";

Overwegende dat, wat het eerste motief betreft, uit het door de Dienst Vreemdelingenzaken opgemaakte verslag duidelijk blijkt dat verzoeker bij het binnenkomen van het Rijk in het bezit was van een identiteitskaart; dat in vak 16 van voornoemd document is ingevuld : "identiteitskaart afgegeven op Commissariaat voor Vluchtelingen"; dat in vak 18 van het formulier "aanvraag erkenning van de hoedanigheid van vluchteling" opgemaakt door het Commissariaat-generaal de vermelding "Carte d'identité" is terug te vinden; dat de Zaïrese identiteitskaart van verzoeker zich bovendien in het administratief dossier van de verwerende partij bevindt; dat uit deze feiten ontegensprekelijk blijkt dat het motief ontleend aan de niet-voorlegging van enig identiteitsbewijs in strijd is met het aan de Vaste Beroepscommissie voorgelegde dossier; dat aan de weigeringsbeslissing, gesteund op een onjuist motief, niet kan worden verholpen door het inroepen van een later verricht onderzoek, dat betrekking heeft op de vergelijking van vingerafdrukken; dat met deze a posteriori motivering, die bovendien niet wordt bevestigd door stavingsstukken, door de cassatierechter geen rekening kan worden gehouden bij het uitoefenen van de wettigheidscontrole op de motieven;

Overwegende dat, wat het tweede motief betreft, uit het inlichtingsblad van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker in verband met de gebeurtenissen van 18 februari 1992 heeft verklaard dat: "Ils sont fui 3 commando. Un commando reste. La foule du peuple, ils sont frappé jusqu' à la mort ...", dat het verhoorblad van het Commissariaat-generaal luidt : "de commando's vroegen waarom heb je geschoten. Ze liepen weg. Verzoeker hield één van hen tegen. De massa sloeg hem dood"; dat uit voorgaande gegevens blijkt dat er van tegenstrijdige verklaringen geen sprake is; dat hieruit

blijkt dat ook het tweede motief van de bestreden beslissing geen steun vindt in het neergelegde dossier;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie haar weigeringsbeslissing steunt op onjuiste of niet-bestaande feiten; dat, de stukken in het dossier duidelijk aantonen dat verzoeker een identiteitsbewijs heeft voorgelegd en dat van tegenstrijdige verklaringen geen sprake is; dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd en aldus het motiveringsbeginsel schendt; dat het middel gegrond is;

5. Over de gegrondheid van het beroep in de zaak nr. 61.192.

Overwegende dat verzoekster doet gelden dat "huidige bestreden beslissing, waarbij aan verzoekster de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd, foutief en onafdoende gemotiveerd is daar de enige motivering waarop deze beslissing steunt (,) is dat aan de echtgenoot van verzoekster de hoedanigheid van vluchteling werd geweigerd, en de beslissing hieromtrent nietig dient verklaard te worden";

Overwegende dat bij huidig arrest de beslissing van de Vaste Beroepscommissie in de zaak nr. 61.189 wordt vernietigd; dat derhalve ook de beslissing in de zaak nr. 61.192 dient te worden vernietigd, daar deze immers steun vindt in de niet erkenning als vluchteling van de echtgenoot van verzoekster door voornoemde beslissing van de Vaste Beroepscommissie; dat het middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken gekend onder de nummers G/A. 61.189/VII-17.577 en 61.192/VII-17.578 worden samengevoegd wegens verknochtheid.

Artikel 2.

Vernietigd worden de beslissingen van 27 september 1994 van de Vaste Beroepscommissie, Eerste Nederlandstalige Kamer, waarbij wordt geweigerd XXX en XXX als vluchteling te erkennen.

Artikel 3.

Dit arrest zal in de registers van voormelde Commissie worden overgeschreven en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissingen.

Artikel 4.

De zaken worden verwezen naar een anders samengestelde kamer van deze Commissie.

Artikel 5.

De kosten van de beroepen, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op twee maart 1900 negenennegentig,
door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
M. MILOJKOWIC, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

D. MOONS.